

lettest. Havde man taget imod Anvisningen forleden, maatte jeg have gjort mig noget mere Umage for nu at give Anvisning i Dag. Det er ganske klart. Naar man har en Bjergværksmine f. Eks., og der paa Overfladen ligger noget Malm, og er let at bryde, saa bryder man selvfølgelig først det; hvis det saa bliver brugt, maa man gaa dybere ned. Jeg antydede for Resten ogsaa i mit Foredrag, hvor jeg blandt andet kunde finde Penge, mange Penge, Millioner, nemlig ved en Centralisering og Socialisering af hele det private Forsikringsvæsen, derved kunde, det føler jeg mig overbevist om, en demokratisk Regering skaffe alle de Millioner, der behøves til en god Folkepension.

N. C. Jensen: Man kan godt sige, at det, som det faktisk har drejet sig om ved denne anden Behandling, har været at finde noget, der kunde tjene til Bortledning fra dette, at Aldersrentelovforslaget kommer til at koste mange Penge. Jeg skal ikke i mindste Maade mere opholde mig ved det principielle, det maa nu henlægges til senere Tider, og jeg glæder mig for saa vidt til, at dette Forhandlingsgrundlag kan tages op paa ny, idet man saa maa se, hvad der kan komme ud deraf. Men alle Anstrengelser for at bevise, at dette Forslag ikke bliver væsentligt dyrere, er ganske spildt. Det ærede Medlem Hr. Vesterager, som var Medlem af Udvalget, har da ogsaa sagt, at det vilde komme til at koste 75 Mill. Kr., maaske mere, og det ærede Medlem Hr. Martin Hansen slaar fast, at det vil blive dyrere end det, vi har. Den højtærede Minister gjorde vel et Forsøg paa at forklare, hvorledes det var nødvendigt at komme bort fra de store Udgifter, vi staar paa nu, og udtalte, at enten vi fik dette Forslag eller ikke, maatte vi bort derfra, fordi Kommunerne ikke kan bære Udgifterne. Det er da saa klart som Dagen, at det, der her er Tale om, er forøgede Byrder, der vil blive paalagt Kommunerne og Staten, og det synes jeg ikke, man skal lægge Skjul paa.

Men det Punkt, hvor man søger en Besparelse, er et Punkt, hvor jeg ikke synes om, at man søger at spare. Selvfølgelig, naar vi har faste Sætsler, maa Kommunerne bære deres og Staten sit, det skal jeg ikke sige noget til; naar man vil gaa den Vej, maa man ogsaa tage Følgerne deraf. Men jeg vil fastholde den Betragtning, jeg allerede ved første Behandling gjorde mig til Talsmand for, at man ikke bør søge den egentlige Besparelse ved at flytte Grænsen

fra det 60de Aar til det 65de. Paa hvis Bekostning er det nemlig, der her spares? Paa de gamle Menneskers Bekostning, deres, der er mellem 60 og 65 Aar, og det vil jeg ikke være med til; jeg vil bekende fuldt ud, at jeg kan ikke følge Flertallet paa dette Punkt, jeg vil stemme med Socialdemokraterne for at bibeholde 60 Aars Grænsen, thi jeg ser ingen Grund til at forlade den. Thi hvad viser nemlig de 30 Aar, hvori Alderdomsunderstøttelsesloven har bestaaet? De slaar fast, siger man, at vi ikke kan gaa over til et Forsikringssystem. Det kunde vi, det burde og det skulde vi, dersom vi ikke havde haft disse 30 Aar. Men de 30 Aar staar ogsaa som et Vidnebyrd om, at der ikke er blevet givet Understøttelse til andre end dem, der i 60 Aars Alderen virkelig trængte til en Understøttelse, og nu kan man tale, saa meget man vil, om, at Følgen er blevet, at Folk har søgt at forbruge deres Midler for at kunne faa Alderdomsunderstøttelse; det gælder i Virkeligheden ikke, det gælder i Virkeligheden kun saare faa. Men den Mand, der har slidt hele sit Liv lige til sit 60de Aar, har virkelig Krav paa at faa Understøttelse paa dette Tidspunkt, og jeg vil, som sagt, ikke være med til at søge en Besparelse paa Bekostning af de gamle mellem 60 og 65. Jeg hilser med Glæde, at Staten ogsaa her kommer til at erkende, at Forslaget vil blive dyrere; det erkendes jo derved, at man siger, at Statskassen maa ofre 5 Mill. Kr., for at Kommunerne kan komme igennem. Det er saa meningsløst, synes jeg, at ville give det Udseende af, at denne Reform foretager vi for at spare, naar vi alle ved, at den faktisk bliver dyrere. Om det vi komme til at koste de 75 Mill. Kr., saaledes som det ærede Medlem Hr. Vesterager siger, eller hvor meget det ærede Medlem Hr. Martin Hansen tænkte paa, naar han sagde, at det maa vi kunne sige os selv, det bliver dyrt, ved jeg ikke, men selvfølgelig maa det blive dyrt, og da er det ogsaa rigtigt, at Staten giver et ekstra Tilskud til alle Kommuner, der bliver daarligt stillet. Jeg tror, der vil blive mange daarligt stillede Kommuner. Jeg holder mig her til, hvad Ministeren udtalte om, at det maa gælde alle Kommuner i Landet; der kan ikke være tænkt specielt paa de sønderjydske, men alle Kommuner i Landet vil blive daarligere stillet i økonomisk Henseende, end de har været før. Naar jeg ser i Betænkningen, at Flertallet har været enigt om, at denne Sag saa hurtigt som muligt skulde overgives til et sagkyndigt Udvalg, som skulde søge at finde Veje og Midler til at komme ind paa en anden Ordning, saa synes jeg, at deri ligger et